

El president de Càritas Española, Rafael del Río llegirà la lliçó inaugural

L'IREL (Institut Superior de Ciències Religioses de Lleida) iniciarà el proper 2 de setembre les activitats acadèmiques del curs 2013/2014 amb l'obertura del període d'inscripcions de matrícules, les quals es podran formalitzar a la secretaria del Centre, edifici del Seminari Diocesà, carrer Canonge Brugulat 22, de dilluns a divendres, de 18 a 20.30 h. Les classes començaran el dia 12 de setembre, en horari de 7 a 9.30 del vespre.

El proper 17 d'octubre, el president de Càritas Española, Rafael del Río, llegirà la lliçó inaugural del curs 2013/2014 a l'aula magna de la Universitat de Lleida.

L'IREL és un espai de diàleg entre l'humanisme i el cristianisme, un espai on cursar estudis de teologia i religió a nivell universitari. Un pont entre la fe i la cultura.

Per demanar més informació: al telèfon 973 281 538 (a partir de les 17 hores), o a través de l'e-mail irel@telepolis.com o consultant el web www.irelleida.com.

Carles Sió

El nostre bisbe màrtir Salvi Huix i Miralpeix

Serà beatificat a Tarragona el 13 d'octubre vinent. Fou afusellat al cementiri de Lleida, amb altres 20 companys. Havia demanat ser l'últim per poder absoldre a tots conforme anaven caient. Ferit per un tret a la mà dreta, aixecà l'esquerra per seguir beneït, fins que va caure ell mateix, perdonant els botxins. Era el dia 5 d'agost de 1936.

La seva entrega total en el moment del martiri no va estar més que el coronament de l'actitud constant en totes les etapes de la seva vida.

Al Seminari de Vic fou un exemple: Col·laborant amb la gràcia de Déu... va estudiar, obeï, pregà... i així es santificà. El treball, estudi, ben fet, el preparà «per a tot».

L'Oratori de Sant Felip Neri, de Vic, fou per a ell el trampolí d'una vida espiritual profunda i una apassionada pastoral.

Salvi Huix i Miralpeix va veure clar que els joves eren el futur de l'Església. I s'hi llançà. El marc d'aquesta pastoral foren les Congregacions Marianes. Tota la vida dels joves: la família, l'esbarjo, el treball, l'estudi, l'amistat... trobà en el pare Huix un orientador, un amic.

També fou «professor» al Seminari. Es convertí aviat en director i

«confessor». Els joves intueixen qui els estima.

Els 7 anys de bisbe a Eivissa i tot just un any de bisbe a Lleida el van donar a conèixer com un pastor, que vol estar amb les ovelles i que dóna la vida per elles. Així ho va fer el 5 d'agost.

Sabent que els sants no neixen «ja sants», ens farà bé, no obstant, conèixer l'ambient cristià de la seva família, que és sempre fonament de tota una vida.

En el llibre *Apuntes biogràfics de Mons. Salvi Huix Miralpeix* que teniu a disposició al Bisbat, podreu començar a venerar el nou beat Salvi Huix i Miralpeix, bisbe màrtir de Lleida.

Mn. J.R. Ezquerria

AJUDANT A VIURE

Pensaments per a la reflexió i la vida

Vàrem acabar el curs reproduint aquestes paraules del papa Francesc: «No hi ha pitjor pobresa material que aquella que no permet guanyar-se el pa i que priva de la dignitat del treball. L'atur, la falta i la pèrdua del treball està propagant de manera preocupant els límits de la pobresa i cal repensar el concepte de solidaritat, com un replantejament global de tot el sistema, tornant a donar-li la seva merescuda ciutadania social. Cal tornar a la centralitat de l'home, a una visió més ètica de les activitats i de les relacions humanes, perquè per damunt de la lògica dels negocis, de la lògica i dels paràmetres del mercat, hi ha l'ésser humà.»

L'ensenyament social de l'Església és més que abundant i, ara que anem a endegar un nou curs, fóra molt bo dedicar-li una especial atenció ateses les circumstàncies que ens envolten en aquests darrers anys. N'ofereixo algunes mostres:

«Si per al desenvolupament ens calen tècnics, és major encara la necessitat de pensadors de reflexió profunda que busquin un humanisme nou, que permeti a l'home modern trobar-se a si mateix, assumint els valors superiors de l'amor, de l'amistat, de l'oració i de la contemplació. D'aquesta manera es podrà realitzar, en tota la seva plenitud, el vertader desenvolupament, que és el pas, per a cadascú i per a tothom, de condicions de vida menys humanes, a condicions més humanes» (*Populorum Progressio*, 20).

«La regulació de l'economia únicament per la llei de mercat trenca la justícia social, perquè hi ha nombroses necessitats humanes que no poden ser satisfetes pel mercat» (*Cat. Esgl. Catòlica*, 34).

«El fet d'estar sense treball durant molt de temps, o la dependència prolongada de l'assistència pública o privada, mina la llibertat i la creativitat de la persona i les seves relacions familiars i socials, amb greus danys en el pla psicològic i espiritual. Voldria recordar a tothom, en especial als governants que s'ocupen de donar un aspecte renovat a l'ordre econòmic i social del món, que el primer capital que s'ha de salvaguardar i valorar és l'home, la persona en la seva integritat» (Benedict XVI, *Caritas in veritate* 25).

«Llavors el Senyor va preguntar a Caïn: On és el teu germà Abel? Ell va respondre: No ho sé. Que potser sóc el guardià del meu germà? El Senyor li replicà: Què has fet? La sang del teu germà clama a mi des de la terra!» (*Gènesis* 4,9-10).

«És l'hora d'una nova "imaginació de la caritat" que promogui no tant i no només l'eficàcia de les ajudes que donem, sinó la capacitat de fer-se propers i solidaris amb qui pateix, per a que el gest d'ajuda sigui percebut no com almoïna humiliant, sinó com un compartir fraternal» (*Novo Millennio Ineunte*, 50).

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris
Bisbe de Lleida

ENTREVISTA

RICARD MOLINS

Des de l'Amor

El Xiprer és un centre creat per una comunitat cristiana de base que va sentir la inspiració de fer un espai d'acollida, amb Càritas, a Granollers. Reben persones mancades dels mínims necessaris per tenir una vida digna. Ofereixen dos àpats al dia, aliments o pisos d'acollida per a persones i famílies amb dificultats. La darrera iniciativa d'aquesta gran família ha estat l'enregistrament d'un CD, *Des de l'Amor...* —a la venda a les llibreries Santa Anna de Granollers i Claret de Barcelona—, els beneficis del qual aniran a projectes de la comunitat. En Ricard Molins, pare de família, n'és membre.

A qui dóna acollida El Xiprer?

A persones d'orígens molt diferents, però amb una necessitat principal: aconseguir aliments per a ells i els seus fills. Sovint, el que més desitgen és que algú els escolti, els estimi. Quan parles amb ells és quan el teu cor s'obre i comences a entendre una mica el que Jesús ens volia ensenyar.

Com viu la fe?

Com una gran família que vol ser generosa amb la societat, sobretot amb les persones que més ho necessiten. És a través d'elles que hi veiem el rostre de Crist. Voluntaris i persones acollides ens reunim cada setmana per fer pregària i celebrar l'Eucaristia, que és molt participativa.

I també canteu...

Sí, a les celebracions cantem moltes cançons, algunes conegudes i altres que han estat compostes per algú de nosaltres. N'hi ha una que es diu *Clara*, en record d'una noia que va morir, que quan la cantem és com si encara estigués present entre nosaltres. Les hem recollit en un CD perquè es pugui sentir la comunitat més a prop i per finançar projectes.

Òscar Bardají i Martín

JESÚS DE NATZARET

Les grans imatges de l'Evangeli de Joan: el pastor

La visió del pastor va ser una imatge característica del cristianisme primitiu, això ja es pot comprovar a partir del segle III. En la figura del pastor que porta una ovella al coll els cristians hi van veure, a partir de l'Esclat, la imatge de Jesucrist. Per exemple, a partir del salm 23: «El Senyor és el meu pastor; no em manca res. Em fa descansar en prats deliciosos... Ni que passi per la vall tenebrosa, no tinc por de cap mal... Ben cert, tota la vida m'acompanyen la teva bondat i el teu amor. I viuré anys i més anys a la casa del Senyor.»

En el Crist els primers cristians reconeixien el bon pastor, que guia per les valls tenebroses de la vida; el pastor que va passar ell mateix pel camí congost mort; el pastor que coneix ell mateix el camí que passa per la nit de la mort, no em deixarà en aquesta meua darrera soledat, em traurà d'aquesta estretor, em menarà a descansar en prats d'herbei tendre, al «lloc del refrigeri, de la llum i de la pau» (cànon romà).

Naturalment, els cristians es recordaven també de la paràbola del pastor que cerca l'ovella perduda, se la carrega a l'esquena i la porta a casa, recordaven el discurs del bon pastor de l'Evangeli de Joan. Per als pares de l'Església, el pastor que surt a cercar l'ovella perduda és la mateixa Paraula eterna, el *Logos* fet home. I l'ovella que carrega, ple d'amor, damunt les espatlles és la humanitat. A les espatlles de Crist arribem a casa. Ell ha donat la seva vida per nosaltres. Ell mateix és la vida.

Joseph Ratzinger-Benedict XVI

(Jesús de Natzaret, 1a part, Ed. Claret)

LES NOVES ESPIRITUALITATS

Els fets d'Antioquia: Bernabé i Saule

Tots sabem que la fe en Jesucrist, a més d'entre els jueus, es va expandir també entre els gentils o els anomenats *grecs* i Antioquia va ser el centre principal de la comunitat cristiana dels *grecs* o els cristians no jueus (Ac 11,19-21). Bernabé i Saule es van instal·lar a Antioquia durant un any per viure amb els nous creients i instruir-los.

Els creients grecs hagueren d'incorporar a la seva fe nombrosos aspectes de la tradició nascuda de l'Evangeli, però al mateix temps la fe cristiana es va haver d'adaptar a la nova cultura que l'acollia.

Atès que a Antioquia va ser on per primera vegada els deixebles de Jesús van rebre el nom de cristians, podem interpretar que la fe cristiana va néixer d'aquesta fecunda trobada d'una experiència i una tradició que, lluny d'excloure's mútuament, acabaren integrant-se.

La societat d'avui dia, caracteritzada per una religiositat cosmopolita que reclama experiència personal, s'assembla prou a l'Antioquia de Bernabé i Saule. Aquests deixebles són un bon model per trobar camins d'entesa entre les noves formes de religiositat i el cristianisme.

Josep Otón

(El reencantament postmodern, Ed. Cruïlla-Fundació Joan Maragall, Barcelona 2012)

QUINA MÍSTICA, AVUI?

Una mística encarnada

Des que el teòleg Karl Rahner, fa ja uns quants anys, va escriure allò tan conegut que «avui, el cristià o és místic o no és cristià», s'ha fet molt més habitual la comprensió de la *mística* com l'actitud existencial pròpia de la persona creient —la fe en el Ressuscitat *encarnada* en el món— i no com l'estat espiritual d'unes poques *ànimes escollides*, acompanyat per fenòmens extraordinaris. Tanmateix, aquesta visió clàssica de la mística, que depèn d'una concepció espiritualista, i en el fons elitista, de la vida creient, encara existeix, tot i que no respon al missatge ni a la vida de Jesús.

De fet, si creiem en Ell, la nostra no pot ser sinó una *existència mística*, a imatge de l'existència de Jesús. Alternativa respecte del món i els seus idols; centrada en Déu i encarnada en la realitat; radicalment esperançada i joiosa perquè creu en l'Amor malgrat les nits i espera la vinguda del Regne tot compartint les angoixes del nostre temps; autènticament amorosa, perquè estima Déu i professa aquest amor amb la seva praxi; profètica, perquè denuncia la injustícia i anuncia la Bona Notícia; carismàtica, perquè és fidel a l'Esperit malgrat les incomprendsions i el rebuig... Existència *mística*, perquè refà la comunió entre el món i Déu, perquè abraça el món i dóna la vida per ell amb la força de l'Esperit, perquè contempla Déu en la realitat i parla del Ressuscitat amb la vida.

Adelaide Baracco, teòloga

(Mística i vida quotidiana, Cruïlla 2007)

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

2. ■ **Dilluns** (lit. hores: 2a setm.) [1Te 4,13-18 / SI 95 / Lc 4,16-30]. Sant Antolí o Antoní, mr.; santa Ingrid, vg. dominicana sueca (†1282); santa Raquel, matrona bíblica (dona de Jacob); beats màrtirs de setembre (revolució francesa, 1789).
3. □ **Dimarts** [1Te 5,1-6.9-11 / SI 26 / Lc 4,31-37]. Sant Gregori el Gran, papa (590-604) i doctor de l'Església, abans monjo, patró de la música; santa Basilissa, vg. i mr.; sant Simeó Estilita el Jove (521-597), monjo siríac; sant Sàndal, mr.
4. ■ **Dimecres** [Col 1,1-8 / SI 51 / Lc 4,38-44]. Mare de Déu de la Consolació (o de la Corretja); sant Moisès, alliberador del poble d'Israel; santa Rosa de Viterbo, vg.; santa Rosalia de Palerm, vg.
5. ■ **Dijous** [Col 1,9-14 / SI 97 / Lc 5,1-11]. Sant Llorenç Giustiniani (1433-1455), bisbe de Venècia; Sta. Obdúlia, vg. i mr.; beata Teresa de Calcuta, fundadora de les Missioneres de la Caritat (MC).
6. ■ **Divendres** [Col 1,15-20 / SI 99 / Lc 5,33-39]. Mare de Déu de Guadalupe (Extremadura); sant Zacaries profeta; sant Eleuteri, abat.
7. ■ **Dissabte** [Col 1,21-23 / SI 53 / Lc 6,1-5]. Sant Albí, bisbe; santa Regina, vg. i mr.; santa Judit, personatge bíblic.
8. ■ (□ **Urgell**) † **Diumenge vinent**, XXIII de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Sv 9,13-19 / SI 89 / Flm 9b-10.12-17 / Lc 14,23-25]. El Naixement de la Verge Maria, festa de la tradició oriental (s. v) i de nombroses advocacions: Núria, Meritxell... (marededús trobades) i d'altres; sant Adrià, soldat mr. a Nicomèdia (303); sant Sergi I papa (siríac, 687-701); santa Adela (s. xi), rel.

DIUMENGE XXII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre de Jesús, fill de Sira (Sir 3,19-21.30-31)

Fill meu, sigues modest en tot el que facis, i et veuràs més estimat que el qui dóna esplèndidament. Com més gran ets més humil has de ser, i Déu et concedirà el seu favor. Déu, que és veritablement poderós, revela els seus secrets als humils. La desgràcia dels descreguts no té remei, perquè ha arrelat en ells una planta dolenta. El cor dels assenyats comprèn els proverbis dels assenyats, l'orella atenta s'alegra de sentir parlar amb seny.

▶ Salm responsorial (67)

R. Instal·làreu els pobres, Déu nostre, al país fèrtil del vostre patrimoni.

Que s'alegrin davant d'ell els justos, / que no planyin res per celebrar el seu triomf. / Canteu al Senyor, lloeu el seu nom, / celebren davant d'ell el seu triomf. R.

Déu és pare d'orfes, defensor de viudes, / des del lloc sagrat on resideix. / Déu dóna casa als desemparats, / allibera els captius i els enriqueix. R.

Senyor, vau fer caure una pluja abundant / per refer els vostres camps esgotats; / vau allotjar-hi la vostra família. / Instal·làreu els pobres, Déu nostre, / al país fèrtil del vostre patrimoni. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 12,18-19.22-24a)

Germans, vosaltres no us heu acostat en aquella muntanya palpable del Sinaí, que era tota ella foc ardent, foscor, negra nuvolada i tempesta, ni heu escoltat el toc del corn i la veu que pronunciava aquelles paraules. Els mateixos que sentiren la veu suplicaren que no continués parlant-los. Vosaltres us heu acostat a la muntanya de Sió, a la ciutat del Déu viu, la Jerusalem celestial, a miríades d'àngels, a l'aplec festiu dels primers inscrits com a ciutadans del cel; us heu acostat a Déu, jutge de tots, als esperits dels justos que ja han arribat a terme, a Jesús, el mitjancer de la nova aliança.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 14,1.7-14)

Un dissabte, Jesús entrà a menjar a casa d'un dels principals fariseus. Ells l'estaven observant.

Jesús notà que els convidats escollien els primers llocs i els proposà aquesta paràbola: «Quan algú et convida a un dinar de casament, no et posis al primer lloc: si hi hagués un altre convidat més honorable que tu, vindria el qui us ha convidat a tots dos i et diria: "Cedeix-li el lloc", i tu hauries d'ocupar el lloc darrer, tot avergonyit. Més aviat quan et conviden vés a ocupar el lloc darrer, i quan entrarà el qui t'ha convidat et dirà: "Amic puja més amunt". Llavors seràs honorat davant de tots els qui són a taula, perquè tothom que s'enalteix serà humiliat, però el qui s'humilia serà enaltit.»

Després digué al qui l'havia convidat: «Quan fas un dinar o un sopar, no hi cridis els teus amics, ni els teus germans, ni altres parents teus, ni veïns rics. Potser ells també et convidarien, i ja tindries la recompensa. Més aviat, quan facis una festa, convida-hi pobres, invàlids, coixos i cecs. Feliç de tu, llavors: ells no tenen res per a recompensar-t'ho, i Déu t'ho recompensarà quan ressuscitaran els justos.»

▶ Lectura del llibre del Eclesiàstic (Sir 3,19-21.30-31)

Hijo mío, en tus asuntos procede con humildad y te querrán más que al hombre generoso. Hazte pequeño en las grandezas humanas, y alcanzarás el favor de Dios; porque es grande la misericordia de Dios, y revela sus secretos a los humildes. No corras a curar la herida del cínico, pues no tiene cura, es brote de mala planta. El sabio aprecia las sentencias de los sabios, el oído atento a la sabiduría se alegrará.

▶ Salmo responsorial (67)

R. Preparaste, oh Dios, casa para los pobres.

Los justos se alegran, / gozan en la presencia de Dios, / rebotando de alegría. / Cantad a Dios, tocad en su honor; / su nombre es el Señor. R.

Padre de huérfanos, protector de viudas, / Dios vive en su santa morada. / Dios prepara casa a los desvalidos, / libera a los cautivos y los enriquece. R.

Derramaste en tu heredad, oh Dios, una lluvia copiosa, / aliviaste la tierra extenuada; / y tu rebaño habitó en la tierra / que tu bondad, oh Dios, preparó para los pobres. R.

La faç de Crist, el Salvador. Pintura de Berruguete (fragment), Museu Diocesà de Palència

▶ Lectura de la carta a los Hebreos (Hb 12,18-19.22-24a)

Hermanos: Vosotros no os habéis acercado a un monte tangible, a un fuego encendido, a densos nubarrones, a la tormenta, al sonido de la trompeta; ni habéis oído aquella voz que el pueblo, al oírla, pidió que no les siguiera hablando.

Vosotros os habéis acercado al monte de Sión, ciudad del Dios vivo, Jerusalén del cielo, a millares de ángeles en fiesta, a la asamblea de los primogénitos inscritos en el cielo, a Dios, juez de todos, a las almas de los justos que han llegado a su destino y al Mediador de la nueva alianza, Jesús.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 14,1.7-14)

Un sábado, entró Jesús en casa de uno de los principales fariseos para comer, y ellos le estaban espiando. Notando que los convidados escogían los primeros puestos, les propuso esta parábola: «Cuando te conviden a una boda, no te sientes en el puesto principal, no sea que hayan convidado a otro de más categoría que tú; y vendrá el que os convidó a ti y al otro y te dirá: "Cédele el puesto a este". Entonces, avergonzado, irás a ocupar el último puesto. Al revés, cuando te conviden, vete a sentarte en el último puesto, para que, cuando venga el que te convidó, te diga: "Amigo, sube más arriba". Entonces quedarás muy bien ante todos los comensales. Porque todo el que se enaltece será humillado, y el que se humilla será enaltecido.»

Y dijo al que lo había invitado: «Cuando des una comida o una cena, no invites a tus amigos, ni a tus hermanos, ni a tus parientes, ni a los vecinos ricos; porque corresponderán invitándote, y quedarás pagado. Cuando des un banquete, invita a pobres, lisiados, cojos y ciegos; dichoso tú, porque no pueden pagarte; te pagarán cuando resuciten los justos.»

COMENTARI

Els convidats i els seus llocs a taula

A tots ens agrada de ser els primers i els millors. A casa del fariseu de l'evangeli d'avui passa el mateix, tothom s'afanya per ocupar els millors llocs del banquet. A la vista d'això, Jesús proposa una nova paràbola: afanyar-se per ocupar els millors llocs pot comportar el risc que vingui l'amfitrió i ens faci retrocedir, a la vista de tothom, a un lloc menys considerat. Jesús proposa una estratègia: triar els pitjors llocs i, si de cas, ja vindran i et faran ascendir a la vista de tothom.

Aquesta estratègia es transforma en un ensenyament sapiencial: tothom que s'enalteix se-

rà humiliat, i qui s'humilia serà enaltit. Déu no veu les coses com nosaltres les veiem, sinó des d'una perspectiva ben diferent. Quan el cor està posat en el Regne i en l'oferta de salvació que Déu fa a tothom, fins i tot i preferentment als exclosos de la societat, aquest desig de reconeixement es torna ridícul.

D'altra banda, el banquet en què es troba Jesús li dóna peu a parlar dels convidats. Nosaltres convidem els familiars i amics, i aquells de qui volem aconseguir alguna cosa o a qui volem agrair quelcom.

Els serveis de promoció conviden famosos i gent guapa per atreure possibles clients als

seus negocis. Jesús capgira novament els criteris humans i ens diu que hem de convidar els exclosos i necessitats, sense esperar res a canvi.

Jesús toca el voraviu més pregon del nostre cor: els desitjos de sobresortir, de posseir, de barrejar-nos amb la flor i nata del nostre món, de ser els millors... i ens proposa com a conducta per entrar al Regne la de barrejar-nos amb els indignes, renunciar als nostres desitjos més espontanis i fer com ell, que essent ric «es va fer pobre per vosaltres, per enriquir-vos amb la seva pobresa» (2Co 8,9).

Jordi Latorre, SDB

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

X. Cal viure la fe

Crec en la remissió dels pecats. El món no en parla, del pecat. No en vol sentir parlar. Pot haver-hi equivocacions, errors, desgràcies, febleses... Potser també els cristians hem perdut la consciència de pecat. Ens pot passar que, volent alliberar-nos del que diem «complex de pecat», hem quedat atrapats per ell, sense possibilitat de sortir-nos-en... com el malalt que nega la seva malaltia.

Siguem sincers. I tot el que semblaria «negatiu» es converteix en alliberador. Si acceptem la nostra condició de pecadors, comprendrem la missió de Jesús, «salvador», valorarem la seva donació fins a la mort, entendrem allò de «tant va estimar Déu el món que entregà el seu propi Fill...». Les nostres caigudes seran ocasió de donar a Déu l'alegria més gran. Qui no es considera pecador no pot creure en Crist «Redemptor».

Deia un científic creient: «Les dues veritats que donen sentit a la meua vida són aquestes: Sóc pecador. Crist m'ha salvat.»

La remissió dels pecats és una veritat de fe molt consoladora. Totalment «positiva». Per què, doncs, ens costa tant de «confessar» els nostres pecats tal com Jesús ens diu i l'Església ens ensenya?

Mn. J.R. Ezquerria

19 preveres han rebut el sagrament de la Unció dels malalts

En una entranyable celebració eucarística el dissabte dia 6 de juliol, 18 preveres ancians de la diòcesi i residents a la Casa sacerdotal i Mons. Ramon Malla, bisbe emèrit de Lleida, van rebre de mans del nostre bisbe, Joan Piris, el sagrament de la Unció dels Malalts.

D'aquesta manera aquests preveres, que com va dir el nostre pastor de la Diòcesi, «han donat la vida servint l'Església» han practicat, rebent el sagrament de la Unció, el que ells mateixos al llarg de

llur ministeri han predicat als fidels: Déu misericordiós ens acompanya al llarg de la vida i també en els moments de malaltia i de limitació física.

El bisbe Joan en l'homilia va dir entre altres coses, que els preveres «tenim el cor agraït al Senyor per tot el que Ell ha fet de bo servint-se de nosaltres com a instruments seus».

Una imatge inesborrable ens queda de quan el bisbe Joan va passar a ungir amb l'oli sant, un per un, a cada prevere.

En cada un dels rostres d'aquests preveres ancians, alguns d'ells amb limitacions físiques importants, es reflectien la serenitat i la pau que vénen de la Gràcia del Déu de la vida, en el que han cregut i creuen, i ens conviden a creure a cadascú de nosaltres.

Gràcies germans preveres ancians!

Mn. Carles Sanmartín Sisó

Nova església d'Almenar

El bisbe de Lleida, Mons. Joan Piris, va desplaçar-se a finals de juny fins Almenar per conèixer dos

AGENDA

Adoració diürna a l'Església de St. Pere

De dilluns a dissabte de 10 a 12 h de juliol fins a setembre

• Dissabte, 7 de setembre:

—Romeria de les Marededéus trobades, al Pont de Suert, Ribagorça.

nous equipaments de la diòcesi. Responent a la invitació que se li havia fet des de la parròquia, va visitar primer la nova casa parroquial, que substituirà l'anterior rectoria, que ha passat a ser propietat de l'Ajuntament. Després va visitar el temple parroquial, dedicat a l'Assumpció de Maria, vers la restauració del qual es projecta i treballa amb esperança de poder donar aviat els primers passos.

Acte seguit, es traslladà al nou local, ubicat a la part baixa del poble. Aquest des del mes de febrer s'ha habilitat com a capella, despatx, locals parroquials i vivenda, almenys provisionalment. Allí tingué lloc la celebració de l'Eucaristia, en un clima veritablement familiar. El Sr. Bisbe ens convidà en la seva homilia a seguir Jesús, de veritat i sense por. Que l'alegria de poder disposar d'espais dignes ens recordi que som pedres vives d'una Església sempre en construcció, sempre avançant en el seguiment del Senyor.

Mn. Jaume Pons

AYUDANDO A VIVIR

Pensamientos para la reflexión y la vida

Acabamos el curso reproduciendo estas palabras del papa Francisco: «No hay peor pobreza material que aquella que no permite ganarse el pan y que priva de la dignidad del trabajo. El paro, la falta y la pérdida del trabajo está propagando de manera preocupante los límites de la pobreza y hay que repensar el concepto de solidaridad, como un replanteamiento global de todo el sistema, volviendo a darle su merecida ciudadanía social.»

Hay que volver a la centralidad del hombre, a una visión más ética de las actividades y de las relaciones humanas, porque por encima de la lógica de los negocios, de la lógica y de los parámetros del mercado, está el ser humano.»

La enseñanza social de la Iglesia es más que abundante y, ahora que vamos a iniciar un nuevo curso, sería muy bueno dedicarle una especial atención dadas las circunstancias que nos rodean en estos últimos años.

Adjunto algunas muestras:

«Si para el desarrollo necesitamos técnicos, es mayor aún la necesidad de pensadores de reflexión profunda que busquen un humanismo nuevo, que permita al hombre moderno hallarse a sí mismo, asumiendo los valores superiores del amor, de la amistad, de la oración y de la contemplación. De esta manera se podrá realizar, en toda su plenitud, el verdadero desarrollo, que es el paso, para cada uno y para todos, de condiciones de vida menos humanas, a condiciones más humanas» (*Populorum Progressio*, 20).

«La regulación de la economía únicamente por la ley de mercado rompe la justicia social, porque hay numerosas necesidades humanas que no pueden ser satisfechas por el mercado» (*Cat. Igl. Católica*, 34).

«El hecho de estar sin trabajo durante mucho tiempo, o la dependencia prolongada de la asistencia pública o privada, mina la libertad y la creatividad de la persona y sus relaciones familiares y sociales, con graves daños en el plano psicológico y espiritual. Quisiera recordar a todos, en espe-

cial a los gobernantes que se ocupan en dar un aspecto renovado al orden económico y social del mundo, que el primer capital que ha de salvaguardarse y valorar es el hombre, la persona en su integridad» (Benedicto XVI, *Caritas in veritate* 25).

«Entonces el Señor preguntó a Caín: ¿Dónde está tu hermano Abel? Él respondió: No lo sé. ¿Acaso soy el guardián de mi hermano? El Señor le dijo: ¿Qué has hecho? ¡La sangre de tu hermano clama a mí desde la tierra!» (*Génesis* 4,9-10).

«Es la hora de una nueva imaginación de la caridad, que promueva no tanto y no sólo la eficacia de las ayudas que damos, sino la capacidad de hacerse cercanos y solidarios con quien sufre, para que el gesto de ayuda sea percibido no como limosna humillante, sino como un compartir fraterno» (*Novo Millennio Ineunte*, 50).

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† **Joan Piris**
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com

Per publicar dades a l'agenda, aneu al web del Bisbat de Lleida (<http://www.bisbatlleida.org>), apartat Agenda, i entreu les dades

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlàntico: 0081-0455-94-0006223737